

I LUGNET.

"Det skall allt bli något till skönt, mor du, att slå sig i ro och leva på räntor och aldrig vidare behöfva lägga så mycket som två strån i kors för utkomsten här i världen. Ty nog ha vi två arbetat och gnoth, både i goda tider och i skrala, så vi kunna äga rätt att njuta hvilat de dagar, som återstå oss."

Ja, det menade nog även fru Hellman; dock kände han sig en smula betänksam inför alla förändringar. Det hade för öfrigt kommit så hastigt och oväntadt på, både med försäljningen af gården och flyttningen, ty på ännu ett par år hade de båda makarne inte beräknat att slå sig i ro. Dessutom kändes det också påkostande att bryta upp från denna gård, som de själva skapat.

Detta tyckte på sätt och vis nog även herr Hellman. Men då han ju ändå tänkt att framdeles lämna gården ifrån sig, kunde man icke rätt gärna motstå det öfver all förväntan fördelaktiga anbud, som gjorts honom. Att vid hans ålder lägga sig till med ett nytt jordbruk kom ej i fråga, utan han beslut att slå sig till ro vid sina sextiofem år och med sitt trogna vif bosätta sig i närmaste stad.

Nu valde man ut det bohus, som kunde medföras till staden, det andra skulle gå på auktion, men det var fru Hellman svårt att gallra ut någonting af sitt bo. Det nya var för praktiskt och det gamla var henne för kärt.

Herr Hellman skådade sig med välbehag omkring bland massan af hopadt lösöre. "Det är ju inte så illa till att vara sammanknogadt af mor och mig," vände han sig till sin måg. "Vi började med två tomma händer," han spärrade ut sina tio fingrar i en vältalig gest. "Gifte oss på kärlek och Guds försyn, friska arbeitskrafter och god vilja. Och det gick galant, det."

"Jojo," svarade mågen. "Men på den tiden gick det all lättare än i vår tid att slå sig igenom med ett par tomma, om än så starka händer."

"Tja, jag vet inte", svarade herr Hellman. Ett medgifvande tycktes honom liksom förminskat hans egen lifsgärning. "Fast kanske", medgaf han, "ty det hade nog inte varit värdt, att någon annåt sig för min dotter med de utsikter jag hade att bjuda hennes mor."

"Nenej", sade svärsonen leende, "det hade det kanske inte."

"Nej, nog hade jag väl åtminstone försökt att pruta emot. Och det kan väl vara, att jag blifvit en smula världslig af mig, men", ingick herr Hellman nu beredvilligt på mågens åsikt, "såsom du mycket riktigt anmärkte, är det nog inte heller sama sak att numera slå sig fram med blott och bart en redlig vilja stå starka arbeitskrafter, som det var för i världen." Han gick blott och bart en redlig vilja samt starka arbets-sitt urval i fråga om ett slags lösören, innan hon befann sig inför ett nytt urval med ty åtföljande kval.

"Tro ni inte, att mor och jag skall kunna berätta er en liten historia om snart sagt hvarje föremål af vårt äldre bohag," och han lade händelsevis sin hand på en tämligen illa medfaren lavoir.

"Ja, den tyckte far, att det var så onödigt att vi lade oss till med", sade hustrun. Gubben skratade. "Jaha, och det där spegelbordet sedan! Mor hade fått i sitt hufvud, att hon ville ha en lika grann spegel som Asks, och så en gång, när jag var vid goda vätskor och hästa portmonnä, köpte jag en spegel, som var mycket gentilare än deras. Men det var inte bra, kantzänka; den skände ut det öfriga möblemanget. Men är det inte Ask, som kommer där? — Goddag käre bror, när man talar om ånglarna höras vingslagen." — "Det var på ett hastigt och lustigt sätt vi mista våra goda grannar," vände sig Ask till Hellmans dotter och måg. "Men det var ju en bondeflax att få sälja gården till ett sådant pris, och för andra gången hade nog intet sådant tillfälle bjudits. Men tror du ej, att du kommer att leds vid att ingenting få att göra?" vände han sig till Hellman.

"Leds! Nej, sannerligen jag det kommer att göra. Har jag inte knogat och arbetat nog för att nu vid sextiofem års ålder med godt samvete kunna lägga mig på latsidan. Leds! nej, det kommer då aldrig i fråga. Tänk så skönt att slippa göra sig bekymmer för ett som annat, att kunna bevara samma jämnmod, vare sig det är vätväder eller torrsväder, och låta vår Herre rangera väderlekken efter behag."

Den fjortonde Mars öfverlämnades gården åt dess nya ägare och herr och fru Hellman flyttade till staden tillika med jungfru Bina, som länge varit i deras tjänst och nu var den enda de ägde kvar af sin forra tjänstpersonal. "Fast vi ännu inte kommit oss i ordning, ser det ju rätt trefligt ut," sade Hellman till sin vän Ask, som kommit till staden och af denne nödgats att komma och taga i betraktande den nya bostaden. "Ja, här skall mor och jag bygga och bo och leva i lugnet alldeles såsom dufrorna i ett dufslag," sade han med en nick till sin hustru, som varit i färd med att fästa upp gardiner. "De lefva just inte så harmoniskt", genmälde Ask, "de huggas och hackas och äro ettriga af bara katten."

"A tusan", sade Hellman och skratade, "går det så till i ett dufslag. Men inte lära väl mor och jag komma i lufven på hvarandra, vi som dragit jämt i så många år. Efter hvad tror Bina?" vände han sig till denna, som kommit släpande på en trappstege, men vid åsynen af den främmande ämnade draga sig tillbaka.

Bina flinade och menade att det allt blefve ett underligt skådespel.

Först när gardinerna höngst upp och hvarje sak kommit på sin rätta plats, kunde fru Hellman slå sina sinnen till ro och söka sätta sig in i förändringarna, men blott småningom kunde

hon uppfatta fördelare och behaget i de nya förhållandena. Men de små rummen ändades verkligen en sådan hembefriad och ålderdomsro, och det var onckligen en stor lättnad att vara befriad från ett stort landhushåll och blott ha sin gubbe och sig själf att tänka på.

Och medan hennes gubbe ännu alltjämt hade fullt upp att beställa med att uppgöra gamla räkenskaper, skilja sig vid allmänna uppdrag samt ordna sina penningaffärer, fann fru Hellman ett riktigt nöje i att sätta sig in i förhållandena för ett stadshushåll, göra sina torguppköp samt experimentera med små anrättningar, alldeles som då hon var nygift i världen och ännu ej var så öfverhopad med omsorger i större stil.

"Ja, är det inte trefligt, det här," tyckte herr Hellman förnöjd, "och än trefligare skall det bli, när jag skilt mig från mina affärshistorier och riktigt kommer i lugnet."

Först när man kommit ett stycke in på hösten, befann sig herr Hellman alldeles fri från arbetsbestyr och hade, såsom han sade, "inte ett dugg mera att beställa för framtiden än att lyfta räntor."

"Ja, nu mojar man sig och när det godt," sade han en kväll, då Bina tände brasan i hans rum och han bytte ut rocken mot nattrock, ett plagg, som annars knappt varit på hans kropp ett par gånger om året.

"Att det kan vara så trefligt att gå med en tocken där långrock för karlar, som ändå ha allting löst om sig," sade Bina, som satte sin stolt i en viss smärthet kring midjan, men i stället företedde en högt uppförd barn.

"Det är sådana varma och sköna plagg, förstår Bina", svarade herrn och gick bort och tog sin pipa.

"Ja, det kan nog vara", sade Bina, men hennes ögon hvilade på husbonden med ett uttryck, som funne hon något kostligt vid att se denne robusta karl med friluftsmänniskans spänstiga och energiska steg klifva omkring i rummet med nattrocken fixande omkring benen.

"Tog du fram pengarna?" frågade fru Hellman, som trädde in i rummet, natt och prydlig i hemväf vinterklädnag.

"Det glömd jag", Hellman tog efter fickan. "Jaså, plänbocken ligger förstås i rockfickan", sade han och gick bort och tog fram den. "Pengarna gå som smör här i sta'n, det är minnsann bäst att gå med portmonnä äfven i nattrockfickan; slipper man det i nattskjortan, får man min själ vara glad. Nå, får jag se hvad'sista tian gått åt till!"

Frun tog fram sin nota, som af herrn öfverfördes i hushållsboken.

"Det skall bli rätt eget att se, huru ett stadshushåll ställer sig till ett landhushåll," sade Hellman. "Tio öre litern för potatis." Det är hult-löst!"

"Annars köpa vi ju större partier. Vi ville blott pröfva denna sorten," svarade frun. "Drick nu ditt kaffe, medan det är varmt," bad hon. Det var redan en stund, sedan Bina ställt in brickan.

"Sannerligen om detta är annat än klara mjölken", sade Hellman, då han skulle servera sig gräddor. "Liksom inte god gräddor är lika viktiga som godt kaffe. Sälja de verkligen sådana här smörja på mejeriet eller spädes den upp hemma?"

"Hemma" utbrast Bina, som kommit in för att se om elden. "Nej, så grofva pengar smörjan än kostar, så nog är den utspädd tillräckligt när man köper den. Och mjölken! Så vattenblandad den än är, rofsmaken är lika stark."

"Ja, det är något äkta skoj och luredrejeri. Vi försöka på det andra mejeriet, Bina."

"Det är alldeles samma smörja, hvart man går i den här sta'n", försäkrade Bina, som inte beräknat en sådan slags verkan af sitt instämmande i klandret öfver ladvärdsprodukterna. "Och det är dubbel så långväg till det andra mejeriet."

"Ja, men nu flytta vi i alla fall handeln dit," sade herrn afgörande.

Bina svarade ingenting, men hon snurrade af ut i sitt kök, och det var just ej med milda tag hon handterade kaffepanna och grytningar.

"Du menar väl inte, att du fått ge i, io för kilot af det här kalfköttet", frågade Hellman en middag sin hustru. — "Då lät du allt lura dig", förklarade han på hustruns försägd inpass, att köttet verkligen betingat detta pris, "ty så fräcka äro de nog ändå inte. Men ni äro förstås inte vana vid att göra torguppköp, hvarken du eller Bina."

Frun såg bekymrad ut. Hon började småningom beröfvas sina illusioner om att förstå sig på såväl ett som annat.

Efter maten tände Hellman sin pipa och vankade belåten omkring i rummen. Men när Bina kom in för att skjuta spjallet i ett af rummen, vändes hans begrundande till yttervärlden. "Det vore en verklig nationalförlust, om eldningen i alla hus sköttes såsom här. Men, ser Bina, här i sta'n, där man skall köpa hvar vedpine, är det inte värdt att låta värmen gå upp i skorstenen. At skatorna ha vi ingen skyldighet att hålla varmt."

Bina knyckte på nacken. Det var sannerligen inte lätt att afpassa det ögonblick husbonden ansåg vara det riktiga att röra om i en brasa eller skjuta ett spjal.

"Och i morse hade ni inne i sängkammaren öppnat fönstret och eldat i kakelugnen samtidigt. Det är ju ett vansinne", vände sig Hellman till hustrun.

"Det har brukats i alla mina dagar," genmälte frun fogligt.

"Ja, det är sannerligen inte klokar för det," svarade mannen, "det skall vara kvinnfolk det, som ett helt lif kan hålla på med något så etter befingdt."

Bina gjorde ännu en knyk med nacken, i det hon seglade ut i köket. — Tockna infall och idéer, som tagit vid husbonden, se'n han kom till sta'n! Det var snart inte möjligt göra honom till

lags i något. I tusen saker och ting, som han aldrig förr befatat sig med, lade han nu näsan i blöt.

Fru Hellman ser inte kry ut," sade Ask, då han en februaridag var inne i staden. "Bekommer stadsluften inte väl?"

"Jo-o bevars," sade fru Hellman, men hon såg trött och nedslagen ut.

"Nenej, det kan nog vara," menade Hellman, betänksamt. "För min del, känner jag mig som en fisk i sitt element, men jag är ju också född i en stad."

"Men du var då bara en tre, fyra år, när dina föräldrar bosatte sig på landet", sade frun.

"Ja, men jag är i alla fall född i stad," mot hvilket påstående ingen opponerade sig.

"På landet visste mor då inte ens hvad ner-ver eller pjunkthet ville säga, men här måste hon skaffa sig det som sysselsättning. Nenej, mor har visst inte tält stadsluften," fortsatte Hellman efter en stund.

"Jag menar, att det är patron, som inte tält den," mumlade Bina, som kommit in i rummet.

"Jag vill ha Hellman med mig ut på landet på ett par dar", vände sig Ask till fru Hellman. Bina lystrade ifrigt.

"Det lämpar sig illa nu", invände Hellman.

"Vi ska ha storbyk."

"Men du skall väl inte läggas på luten. Bycken kan väl Bina reda upp," vände sig Ask till Bina, som råkat flina till.

"Ja, det vet Gud, att jag kan", sade Bina med största eftertryck.

"Ja, men ser du, kläderna ska ju köras till än", vände sig Hellman till Ask.

"Ja, det får väl inte du göra," genmälde denne.

"Ja, men ser du, hästar och karl —"

"Asch, dom måtte Bina kunna handskas med, hon förstår sig säkert på både hästar och karlar."

"Vi ha kört till än förr, då var patron upptagen af affärer," instämde Bina.

"Ja, följ du med utan prut, Hellman, fruntimmerna äro alltid glada att vara af med en, när de stöka. I dag är det måndag, fredag skjutsar jag dig till staden; jag skall ändå själf hit in."

Hellman måste följa med. Tisdagen byttes det, onsdagen klappades det kläder och på torsdagen ville Bina i sin renlighetsfiver begagna patronns fränvaro att få skuradt i hela huset. Sängkammaren och herrns rum gjordes först undan. Då Bina vid middagstiden höll på med salen, hördes en ringning. Fru Hellman, som gick och öppnade, hann knappast se hvem det var, förrän hon fann sig slut i en öfverflödig.

"Det var riktigt trefligt på landet, men jag längtade i alla fall hem", förklarade Hellman.

"Jag bad Ask om skjuts i dag i stället för i morgon."

Belåtenheten föll något litet, när Hellman fann sitt rum nyskuradt och af de tillstunda salsdörrarna kunde förstå, hvad som förcheades innanför dem. Men han skildrade dock sin resa med största godmodighet. Efter en stund måste dock fru Hellman afbryta för att se till middagsmaten.

Herr Hellman vandrade omkring i sitt rum som ett lejon i sitt bur, så öppnade han salsdörren. Bina ropade till af häpnad.

"Goddag, Bina. Jo, här ser trefligt ut!"

"Vi ville passa på att göra fint nu, eftersom patron tyckte så illa om skurning."

"Jag tycker min själ inte om att det görs, när jag är borta heller," och han såg sig otåligt omkring. "Jag menar Bina lider af skurdille."

"Och jag menar, att patron har vattuskräck," genmälde Bina retligt. "Något så när snyggt och propert bör här väl ändå vara."

"Det är minnsann inte på mina golf Bina numera sliter, var så god och kom ihåg det, det vore just trefligt att få lägga om dem för golf-röta. Vattnet forsar ju omkring fötterna på en."

"Jag har varit van att hålla snyggt och propert i alla mina dar, vare sig jag tjänat hos dem, som hyrt, eller dem som hållit sig med eget hus. På landet var patron inte en sådan —", hon svalde ordet, "där skulle det gärna hållas en smula snyggt i själva svinhuset."

Herr Hellman visade en sublim likgiltighet för detta konstaterande af tillbakagående i hans smak för snygghet. "Det är inte nog med den skada, som åstadkommas på golven. Här mata de ju upp och låta en betala för hvar vattendroppe."

"Men så rinner vattnet ju också ned rakt i kaffepannan till en. Och nog består det bra många liter vatten på öret," sade Bina.

"Ja, det är lätt sagt för den, som slipper att tjäna in örena," svarade Hellman.

"Jag tjänar allt i mina öron, jag också," sade Bina, som icke alltför strängt brukade hålla sig till ämnet, "och numera ska då alla veta, att det sker surt nog."

"Såå", menade Hellman. "Liksom hon någonsin haft så lugna dagar som se'n hon kom till sta'n? Ty hvem har väl bedt henne skura och fästa och lefva till så här? — Nå, när skall det manglas?"

"När kläderna bli torra," svarade Bina kort.

"Nå, när blir det?" undrade Hellman.

"Det är med den saken som med årsväxten, det beror på vår Herre," sade Bina.

"Såå, jag trodde kläderna hängde på vinden," menade Hellman.

"Men det är väl ändå på väder och vind det beror. Fuktiga dagar torkar det långsamt äfven på vinden, och höga och klara går det kvickt."

Binas ton var otålig och retlig.

"Det var fäsligt, hvad Bina blifvit uppstudsigt, se'n hon kom till sta'n", tyckte Hellman och vände stegen mot sitt eget rum.

"Uppstudsigt! Jag menar det är patron som blifvit det."

"Hvad muttrar hon om," sade Hellman och vände sig om.

"Åh, det var ingenting", sade Bina, som i det längsta bibehöll en viss respekt för fjärde budet.

"Om du ville ha några slags skrifvörmål, skulle du bestämt lätt nog kunna erhålla det," framkastade fru Hellman en dag till sin man.

"Jag vet mig inte ha önskat mig några sådana", sade Hellman förvånad.

"Jag menade, att tiden måhända skulle förfalla dig mindre lång, om du hade något att göra," svarade Hellman, "tvärtom, den rinner nog ifrån en fortare än man vill." Han teg ett ögonblick, men återtog därpå med hetta: "Jaså, du tycker inte, att jag arbetat nog i mina dar, du unnar mig inte min ålderdomshvila."

"Men, käre min gubbe, jag menar blott, att med den vigör och lifskraft du besitter, kunde någon sysselsättning kanske vara dig nyttig."

"Du har ju så lugnt du kan önska, bara ditt lilla hushåll att tänka på, hvilket Bina för resten vore kapabel att sköta på egen hand. Jag skulle inte säga ett ord, om du inte så mycket som tog i de där handarbetena, som du tror dig göra nytta med, utan bara sutte med händerna i kors."

Fru Hellman suckade. Hon tyckte, att hon midt under sina sträfsammaste dagar haft långt mera af hvilat och ro än nu. Hon var pinad och nervös öfver omöjligheten att göra mannen till lags. Detta, som varit hennes sträfvan under ett helt lif.

Mot våren fick sig fru Hellman en allvarsam lungkatarr och måste intaga sängen. Nu fingo Hellman och Bina styra och ställa på egen hand. Bina fick tio kronor i sänder att hushålla på.

"Bina har ju ännu en och femtio kvar", sade Hellman, då Bina fötetedde en nota öfver sina uppköp.

"Nej, inte ett öre," förklarade Bina.

"Då har Bina glömt att skriva upp något."

Bina såg igenom posterna. "Det är nog kaffe då", framkastade hon djärf.

"Hm, ja, det är troligt. Det bör stämma med den felande summan. Det kostar ju tre kronor kilot och vi taga ju ett halft kilo i sänder."

Fru Hellman blef plötsligt sämre och fick feber. Mannen blef så ängslig och skrämd, att han åt Bina helt och hållet öfverlämnade att styra och ställa med detta världsliga, ehuru Bina inte var stort mindre bedröfvad och konfys än han själf. Men när febern släppte, lugnade sig Hellman, och då kom redovisningens dag för Bina.

"Det är trettiofem kronor jag lämnat Bina," sade han och genomsåg hennes nota. "Äro de slut?"

"Så när som på trettiosju öre."

"Hm. Det fattas tre och sjuttiofem i att det går i hop. Hvad har hon nu glömt?"

"Ja, lät mig tänka," sade Bina, men hon bröde förgäfvets sin hjärna. Så kom hon ihåg, hur bra hon kommit ifrån det sist.

"En och tjugufem för oxkött," drog hon till med, "och två och femtio för — grönsaker. Det blir tre och sjuttiofem det," förklarade Bina, som hade lättare att handskas med siffror i hufvudet än på papperet.

"Kött en och tjugufem", skref Hellman in. "Och så var det två och femtio på grönsaker. — Grönsaker vid den här tiden?" besinnade han sig. "Jag vet mig inte ha sett röken af några sådana. Menar hon kanske potatis," han tittade på Binas nota. "Men det står ju upptaget här öfvan för en och sjuttiofem", sade han, just som Bina ämnat nappa på kroken och instämma i att det var potatis. "Hvad har Bina då för grönsaker att bjuda på så här års?"

"Man behöfver väl annat än potatis", sade Bina. "Det skall vara morötter och palsternackor i en soppa."

"Men sådant har ju köpts in för hvarje särskild gång. Att hon köper in några förrad så här års! Om några veckor få vi ju nya?"

Bina märkte, att hon krånglat in sig, dessutom ljög hon inte gärna mera än till en viss gräns. "Nåja, efter som jag inte var människa att minnas hvad pengarna gått åt till, uppgaf jag grönsaker för att spara både mig och patron vidare hufvudbrä. Grönsaker är ju alltid något som har åtgång, i ett hus," avslutade hon.

"Jaså, grönsaker är någonting, som har åtgång i ett hus," hväste patronen, eldröd af förbittring. "Men förstår inte Bina, att det är att handla bedrägligt att uppe oriktiga poster?"

"Men när jag inte var kropp till att komma ihåg hvad pengarna gått till, och visste att patron inte skulle släppa mig, förrän han fick något att skriva up, så fick jag ju draga till med något."

"Jaså, och då drar hon till med lögn och bedrägeri."

"Asch", tyckte Bina. Patron lär väl inte tro, att jag gör mig till tjuf för fattiga två och sjuttiofem. Och skulle patron nödvändigt veta hvad de gått på, så måste jag hitta på något. Men jag skall gärna ersätta summan och dubbelt upp."

"Ersätta!" dundrade patronen. "Det är inte fråga om att ersätta, utan om, att det är fräckt att fara med lögn och bedrägliga uppgifter."

"Om det gått på en sorts mat eller en annan — i magen har det ändå kommit," tyckte Bina. Herrn höjde på axlarna, insende det fåfänga i att här spilla föruftsskäl. Plikten likmätigt, ville han dock göra ett försök. "Ja, men hör nu, Bina, äfven om man är trogen som gull och ens ärlighet höjd öfver hvarje tvifvel, så kan man väl ändå försöka att göra bruk af det lilla vett man fått i skallen."

"Det var Herr gifvit mig, har förslagit hit-tills," sade Bina förnärmat, "men är patron inte nöjd därmed, så kan jag ge mig af när som helst. Jag har aldrig åtagit mig att kunna föra räkning och sådant där."

"Det var bara det där förbaskade med de oriktiga uppgifterna. — Men nu tar ju frun själf hand om pengarna," avslutade han och lät udda vara jämt.

"Ja, bevars Gud för att vara frun," mumlade Bina och försvann.

Hellman skref upp de två och sjuttiofem på "diverse" och lade förbittrad ihop hushållsbo-

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respectiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som egen af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm. "Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

En inlemmas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigratorkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba